

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.X.10.097/2020/6.

A tanács tagjai: . Stark Marianna a tanács elnöke

é dr. Csernay Krisztina előadó bíró

. Tanczos Rita bíró

A felperes: ...

...

A felperes képviselője: Ernst Ügyvédi Iroda

...

ügyintéző: Dr. Ernst János ügyvéd

Az alperes: ...

...

Az alperes képviselője: Dr. ... kamarai jogtanácsos

...

A per tárgya: rendkívüli munkavégzés ellenértékének megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:

Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680.273/2019/6.

Az elsőfokú bíróság határozata:

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 61.M.1371/2018/28.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.680.273/2019/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (egyszázezer) Ft és 27.000 (huszonhétezer) Ft áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 168.800 (százhatvannyolcezer-nyolcszáz) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

- [1] A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes az alperes Patológiai Osztályán patológus főorvosként állt közalkalmazotti jogviszonyban. Az osztályon dolgozó orvosok hosszabb távon kiegyenlítődött munkateherrel dolgoztak, de a rájuk háruló munkateher miatt általában rendkívüli munkavégzésre kényszerültek. A perbeli - 2011. július 4. és 2014. április 17. közötti -

időszakban a felperes a rendes munkaidőn túl 1768 órát töltött munkavégzéssel, amit a munkáltató által előírt jelenléti íven vezetett.

- [2] A felperes a nyilvántartott időt meghaladóan is néhány alkalommal a munkahelyen tartózkodott, ilyenkor pihenéssel, valamint azzal töltötte az idejét, hogy az alperesi intézményben dolgozó diabetológus kezelőorvosát kereste fel cukorbetegsége gyógykezelése céljából. E kezelések időtartama általában kb. 30 percet vett igénybe, amelyet a felperes az ebédidő terhére bonyolított le. A munkáltatónál kialakult gyakorlat szerint a munkahelyen tartózkodás idejét havonta jelenléti íven vezették, amit a szakorvosok maguk töltöttek ki, majd a hónap végén az osztályvezetőnek leadták, aki azt aláírta.
- [3] A 10/24. Nyt. számú 2009. július 8-án kelt Kollektív Szerződés V. Fejezet 37. pontja szerint rendkívüli munkavégzésnek minősül a munkaidő-beosztástól eltérő, a munkaidőkereten felül, illetve a készenlét alatt elrendelt munkavégzés. A rendkívüli munkavégzés elrendelésére a munkahelyei vezetők, az intézményvezetők és a hivatalvezetők jogosultak, egészségügyi szakdolgozók esetében az ápolási igazgató, orvosok esetében az orvosigazgató előzetes hozzájárulása alapján. A 37.6. pont szerint a rendkívüli munkavégzést a jogosultak írásban rendelik el, annak teljesítését bizonylaton igazolják.
- [4] A 159/2009. számú HM.ÁEK főigazgatói intézkedés VI. pont 6.1. pontja a Kollektív Szerződés szabályozásának megismétlése mellett rögzítette, hogy a jogosultak a 15. számú melléklet szerinti „Rendkívüli munkavégzés elrendelése a közalkalmazottak számára” nyomtatványon írásban rendelik el a rendkívüli munkavégzést és annak teljesítését aláírásukkal igazolják a jelenléti íven.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

- [5] A felperes a 2014. február 17-én előterjesztett, majd módosított keresetében a 2013. évi közalkalmazotti értékelése, valamint a 2014. február 6-án kelt írásbeli figyelmeztetése hatályon kívül helyezését, továbbá azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2011. július 4-től 2014. április 17-ig terjedő időszakra teljesített 1768 óra rendkívüli munkavégzés ellenértékeként 1.688.373,- forint megfizetésére.
- [6] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

- [7] A jelen eljárás előzményeként folyamatban volt perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 14.M.554/2014/55. számú ítéletével a keresettel támadott 2013. évi értékelést, valamint a 2014. február 6-án kibocsájtott írásbeli figyelmeztetést hatályon kívül helyezte. A bíróság a keresetet ezt meghaladóan elutasította. A peres felek fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a 4.Mf.680.388/2016/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltségre és az illetékekre is kiterjedően részben megváltoztatta. A 2014. február 6-án kelt írásbeli figyelmeztetés jogellenességét megállapító és azt hatályon kívül helyező elsőfokú ítéleti döntést helybenhagyta. A rendkívüli munkavégzés ellenértéke iránti keresetet elutasító döntést megváltoztatta, megállapította, hogy a felperes 2011. június 4-től 2014. április 17-ig terjedő időszakban végzett túlmunka ellenértékére jogosult. Ennek mértéke és az ellenérték összege elbírálására az iratokat az elsőfokú bíróságnak visszaküldte. A 2013. november 19-én kelt, a közalkalmazotti értékelés jogellenességét megállapító ítéleti rendelkezést hatályon kívül helyezte és ebben a körben az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat meghozatalára utasította.
- [8] A megismételt eljárásban a bizonyítás kiegészítését követően az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest rendkívüli munkavégzés ellenértéke címén 1.688.373,- forint és kamata megfizetésére és a 2013. évi közalkalmazotti értékelést hatályon kívül helyezte.
- [9] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék a 4.Mf.680.259/2018/6. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének a 2013. évi közalkalmazotti értékelés jogellenességét megállapító és az azt hatályon kívül helyező rendelkezését helybenhagyta, az alperest terhelő

másodfokú perköltséget leszállította. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására és új határozat hozatalára utasította. Indoklásában utalt a Kúria időközben született 2018. február 14-én kelt Mfv.II.10.428/2017/5. számú közbenső ítéletére, amelyben az előzményi perben hozott jogerős ítéletet rész-közbenső ítéletnek tekintette és azon rendelkezését, amelyben megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban végzett túlmunka ellenértékére jogosult, hatályában fenntartotta azzal a pontosítással, hogy a felperes 2011. július 4-től 2014. április 17-ig terjedő időszakban végzett rendkívüli munka ellenértékére jogosult. Ezt meghaladóan a jogerős rész-közbenső ítélet rendelkezéseit nem érintette.

- [10] A megismételt eljárást követően a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 61.M.1371/2018/28. számú ítéletével kötelezte az alperest 1.688.373,- forint, és ezen összeg 2015. június 15-től a kifizetésig járó késedelmi kamatának, 300.000,- forint + áfa első perköltségnek, valamint 42.200,- forint másodfokú perköltségnek megfizetésére megállapítva, hogy a le nem rótt kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.
- [11] Az elsőfokú bíróság indoklásában utalva a perbeli időben hatályos a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) 141. § és 147. § (1) és (2) bekezdéseiben, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdés b) pontjában, a 143. § (1)-(2) bekezdéseiben, valamint az előzményi perben született ítéletekben foglaltakra rögzítette, hogy a rendkívüli munkavégzés ellenértékének megfizetésére irányuló kereseti kérelem jogalapját az említett határozatok elbírálták kimondva, hogy a felperes a 2011. július 4-től 2014. április 17. közötti időszakban végzett rendkívüli munka ellenértékére jogosult. Ez idő alatt ténylegesen teljesített rendkívüli munka mennyiségének és ellentételezésének megállapítása érdekében a Kúria további bizonyítást rendelt el, amelyre nézve részletes iránymutatást adott. Az elsőfokú bíróságnak ennek megfelelően, a jelenléti ívekkel bizonyítottnak tekintett 1768 óra túlmunkából kiindulva kellett megállapítania, hogy a felperes a munkahelyi vezető által is igazolt munkahelyen tartózkodás időszakából, mely időtartamot nem töltötte munkavégzéssel. A megismételt eljárás során tehát nem a felperest terhelte a munkavégzéssel töltött idő bizonyítása, hanem az alperes által igazolt 1768 órán belül kellett vizsgálni és értékelni a munkavégzés nélkül töltött időt.
- [12] A felperes személyes meghallgatása során pontosított nyilatkozatai alapján megállapította, hogy az általa meghatározott túlóramennyiség megfelel a ténylegesen végzett túlmunkának, azon időszakok, amelyeket nem munkavégzéssel töltött, a keresettel érvényesített időn kívül esnek. A jelenléti íveken az érkezés időpontját a valóságnak megfelelően, a távozás idejét azonban a pihenéssel töltött időt levonva rögzítette és csupán a ténylegesen munkával töltött időt tüntette fel. Nyilatkozata szerint az általa igénybe vett orvosi kezelések átlagosan két havonta egy alkalommal 30 percet vettek igénybe, amit a félórás ebédidő terhére valósított meg.
- [13] A megismételt eljárás során a tanúk következetesen nyilatkoztak arról, hogy a szakorvosi létszámbeli hiány miatt dolgozókra háruló munkateher általában szükségessé tette a rendes munkaidőt meghaladó munkavégzést. A munkáltató a túlmunkavégzést nem rendelte el, de azt nem is tiltotta, a rájuk eső munka elvégzéséhez pedig a túlmunka elkerülhetetlen volt. Ennek mennyisége attól függően változott, hogy az előre meghatározott beosztás szerint az adott munkavállalókra mennyi feladat érkezett, ki, hogyan haladt a munkájával, illetőleg ki volt az, aki a munkájához több segítséget kapott, illetve nyújtott kollégájának. A tanúk egyhangúlag nyilatkoztak arról, hogy a munkateher hosszabb távon kiegyenlítődött az egyes dolgozók között, azonban megerősítették azt is, hogy jellemzően a felperes volt az, aki segítséget nyújtott a többi szakorvosnak, konzultációs munkájával a többieket segítette, illetőleg munkatorlódás esetén besegített, ugyanakkor a munkájával általában lassabban haladt. Mindezen körülményekből adódóan a felperes csak rendszeres túlmunkavégzés mellett tudta elvégezni a ráeső feladatokat.
- [14] Az „Összesítés az orvosi rendelés teljesítményéről” elnevezésű dokumentummal kapcsolatban dr. ... megerősítette a felperes álláspontját, miszerint az esetszámokból nem derül ki pontosan, hogy ki-

milyen leleteket készített, ugyanis egy-egy eset lehet öt perc alatt elvégezhető, de lehet akár több órás munkát igénylő is. A kimutatásból legfeljebb az esetszámokra lehet következtetni, arra azonban nem, hogy az egyes esetek mögött milyen munkaigényességű vizsgálat áll. Mindezek alapján az említett kimutatás alkalmatlan volt az egyes dolgozók által végzett munka mennyiségének és az azzal töltött idő összehasonlítására. A kimutatásban szereplő pontszámok nem a teljesítmény értékelésére készültek, hanem az Országos Egészségbiztosítási Pénztár által nyújtott finanszírozás érdekében. A kimutatásból nem tűnik ki az sem, hogy az adott elért pontszám teljesítmény mögött mennyi munkával töltött idő áll, nem állapítható meg a munkában töltött napok száma, így az sem, hogy az adott pontszámot az orvos mennyi munkában töltött idő alatt érte el. A felperes 2013-ban 93 nap szabadsággal rendelkezett, amiből 45-50 napot vett igénybe, ezen túlmenően betegállományban is volt, tehát jóval kevesebb idő alatt teljesítette csaknem ugyanazt a pontszámot, mint a többi patológus munkatársa, ami jól mutatja a felperes rendkívüli munkateljesítményét. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy a kimutatás nem tartalmazza a szakorvosok által végzett valamennyi feladatot, mert abból hiányzik az onkológiai bizottsággal kapcsolatos munka, a klinikopatológia, a peres ügyek miatti utólagos leletmegerősítés, oktatás, a szakorvosjelöltek instruálása, a konzultációs tevékenység, amelyek mennyisége a szakorvosok között eltérő volt. A felperes tapasztalt szakorvosként jellemzően segítette mások munkáját, konzulensi tevékenységével mások segítségét ugyanakkor nem vette igénybe.

- [15] A felperes szakrendeléseken történő megjelenésével kapcsolatban az alperes elfogadta azt a felperesi állítást, hogy egy-egy orvoslátogatás legfeljebb 30 percet vett igénybe, ugyanakkor a bíróság ezeket az időtartamokat arra tekintettel nem helyezte levonásba, hogy a kollégák egyező vallomására tekintettel a felperes az ebédidőt rendszeresen nem töltötte étkezéssel. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által 1768 óra rendes munkaidőt meghaladóan munkahelyen töltött idővel szemben a megismételt bizonyítási eljárás során nem lehetett kimutatni, hogy a felperes ezen időszakot nem munkavégzéssel töltötte, ezért az alperest a módosított kereset szerint marasztalta.
- [16] Az alperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a 4.Mf.680.273/2019/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatait, a tanúvallomásokat, és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint okszerűen, ellentmondásoktól mentesen mérlegelte, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes rendkívüli munkavégzés ellenértéke megfizetése iránti kereseti kérelme a jogalapon túlmenően a rendkívüli munkavégzés mértékét illetően, így összességében is megalapozott volt.
- [17] A Kúria Mfv.II.10.428/2017/5. számú határozatával a jogalap vonatkozásában a felperes keresetét megalapozottnak találta. Ezzel összefüggésben a törvényszék rámutatott arra, hogy a régi Mt. 140/A. § (1) bekezdés a) pont, és a 140/A. § (3) bekezdése, valamint az Mt. 134. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdésének rendelkezései szerint a munkaidő-nyilvántartásból megállapíthatónak kell lennie a munkavállaló által teljesített rendes és rendkívüli munkaidő tartamának. Az alperes által rendszeresített jelenléti ív e törvényi feltételeknek nem felelt meg, mert csupán a munkavállalók érkezését és távozásuk időpontját tüntette fel, ezért nem állapítható meg, hogy a munkavégzés rendes, avagy rendkívüli munkaidőben történt, amely tény azonban a felperes terhére nem volt értékelhető. A rendelkezésre álló adatokat az alperes nem vonta kétségbe, a jelenléti ívet az osztály vezetője aláírásával igazoltan hagyta jóvá.
- [18] Az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint az alperest terhelte azon állításának igazolása, hogy a jelenléti íven a felperes által rögzített adatok nem tényleges munkavégzéssel töltött időt rögzítettek.
- [19] Az alperes fellebbezési érvelésével ellentétben a tanúvallomások alátámasztották a felperes állítását, mely szerint a patológiai osztály a szakorvoshiány miatt jelentősen túlterhelt volt. A tanúk egybehangzó előadása szerint a létszámhiány miatt az ott dolgozók rendszeres túlmunkavégzésre

kényszerültek, lényegében valamennyien végeztek rendkívüli munkát.

- [20] A törvényszék álláspontja szerint az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul érvelt a felperes nyilatkozatának ellentmondásosságával is. Iratellenesen hivatkozott arra, mely szerint a felperes nem állította az 1768 órában történő rendkívüli munkavégzését tekintettel arra, hogy keresetpontosításában ezt az állítását megismételte, továbbá a jelenléti íven szereplő óraszámokat munkahelyi felettese is leigazolta. A felperes kifejezetten visszautasította, hogy azért maradt volna a patológiai osztályon a munkaidőt követően, hogy az ottani orvosi ellátást igénybe vehesse. A felperes az alperes kérdésére továbbá azt is előadta, hogy ugyan rendkívüli munkavégzést a munkáltató nem rendelt el számára, ugyanakkor a rá kiosztott feladat mennyiségét rendes munkaidőben nem lehetett elvégezni, ő csupán a munkáltatónál kialakult gyakorlat szerint járt el. A felperes személyes előadása ezért lényegi ellentmondást nem tartalmazott, következésképpen azt állította, hogy a jelenléti íven feltüntetett időtartamot munkavégzéssel töltötte. A jelenléti ív, mint okirati bizonyíték adataival szemben az alperes a saját állítását a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében nem tudta bizonyítani, így az elsőfokú bíróság keresetnek helyt adó ítélete megalapozott volt.

A felülvizsgálati kérelem

- [21] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontjába, 143. § (1) bekezdésébe és 143. § (2) bekezdés a) pontjába ütközően jogszabálysértő, továbbá ellentétes a régi Mt. 147. § (1), valamint (2)-(4) bekezdésével, a Pp. 164. § (1) bekezdésével, valamint 221. §-ával, és 253. § (2) bekezdésével. A Kúria Mfv.II.10.428/2017/5. számú közbenső ítéletében foglalt iránymutatás alapján az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna vizsgálni, hogy szükség volt-e 1768 órában a felperes rendkívüli munkavégzésére, ugyanis amennyiben ezt a per adatai nem támasztják alá, a felperes keresetének történő helytadás okszerűtlen. Ha a felperes saját előadása és a per egyéb bizonyítékai a jelenléti ívek adatait kétségesse teszik, a Kúria határozatában foglaltak szerint a Pp. 206.§ (1) bekezdése alapján mérlegeléssel kell megállapítania a kimutatott óraszámokon belül a tényleges munkavégzéssel töltött idő tartamát. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a közbenső ítéletben foglalt felhívást nem az iránymutatásnak megfelelően teljesítette. A felperes által állított rendkívüli munkaterhet a perbeli bizonyítékok cáfolták. Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatala során nem vette figyelembe a felperes saját személyes előadásának ellentmondásos jellegét arra nézve, hogy az általa rendkívüli munkavégzésként feltüntetett időtartamban a nem munkában töltött idő benne van-e vagy sem, a felperesi állítások bizonyítása nem történt meg. Az elsőfokú ítélet a tanúvallomásokot tévesen értékelte, azok részleteit összefüggésükből kiragadva tartalmazza, abban nem szerepelnek az alperesi álláspontot alátámasztó tanúvallomások lényegi részei, így a levont jogi következtetés is téves.
- [22] A felperes személyes előadásában maga sem állította, hogy 1768 órában rendkívüli munkát végzett. A nyilatkozata továbbá ellentmondásos volt arra nézve, hogy ténylegesen milyen időtartamban tartózkodott az alperesi intézményben és teljességgel bizonyítatlan maradt a rendes munkaidőt meghaladóan ténylegesen munkavégzéssel töltött idő tartama. E körben utalt a felperes 2015. április 16-ai beadványában, a 2015. november 16-ai tárgyalási jegyzőkönyvben, továbbá a 2016. január 28-ai tárgyaláson tett nyilatkozataira, amelyek alapján megállapítható, hogy a felperes nem munkavégzés céljából, nem a rábízott többletmunka miatt, hanem más okból, egyéb körülményei miatt tartózkodott a munkahelyén. Dr. ... tanúvallomása szerint a felperes néhány esetben az orvosi vizsgálatra történő várakozása, illetőleg a rossz idő miatt maradt benn a munkahelyén.
- [23] A rendkívüli munkavégzés mértékét a felperes személyes előadása nem támasztotta alá. A megismételt eljárás során tett nyilatkozata - mely szerint a jelenléti ívre csak a tényleges munkával

töltött időt tüntette fel - új tényállítást jelentett, amelyre az alapeljárásban nem hivatkozott. Semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, hogy a felperes a jelenléti íven feltüntetett 1768 órából levonta volna a pihenéssel, kezelőorvosi látogatással, illetőleg a munkahelyen munkával nem töltött bent tartózkodás időtartamát. A felperesnek a Pp. 164.§ (1) bekezdésére tekintettel olyan kimutatást kellett volna készítenie a kereset előterjesztése során, amelyből tételesen megállapítható, hogy milyen módon történt meg a rendkívüli munkavégzésként megjelölt időtartamból a nem munkával töltött idő levonása, amelynek nem tett eleget. Az eljáró bíróságok ítéletük meghozatala során anélkül fogadták el bizonyítottnak a felperes állításait, hogy az azokban található ellentmondások feloldásra kerültek volna.

- [24] A megelőző eljárások során az „Intézeti ellátások struktúrája” megnevezésű kimutatással bizonyította, hogy a felperes mely időpontokban jelent meg szakrendelésen, ugyanakkor a jelenléti íven ezek az időtartamok mégis munkavégzéssel töltött időként lettek feltüntetve. A felülvizsgálati kérelemben részletezett időpontokban a felperes a rendes munkaidőben is távol volt a munkahelyétől, ennek ellenére túlmunka végzés iránt terjesztett elő keresetet az alperessel szemben. A kereseti kérelem teljes vitatása mellett ezért álláspontja szerint összesen 32 és fél óra időtartam vonatkozásában bizonyítatlan a túlmunkavégzés megtörténte. Vitatta, hogy a tanúvallomások alapján megállapítható lett volna, hogy a felperes ne ebédelt volna, mivel a munkatársak csupán arról nyilatkoztak, hogy az ebédidőt nem velük töltötte.
- [25] Nem fogadta el a bíróságok megállapítását az „Összesítés az orvosi rendelés teljesítményéről” című kimutatás figyelmen kívül hagyása vonatkozásában sem. E körben utalt dr. ... tanúvallomására, aki szerint a pontértékekből következtetés vonható le az egyes főorvosok által ténylegesen elvégzett munkára. A meghallgatott tanúvallomások alátámasztották, hogy a munkateher a patológiai osztályon kiegyenlített volt a szakorvosok között és nem bizonyított, hogy a több munkát igénylő bonyolult esetek is kizárólag a felpereshez kerültek volna.
- [26] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és az alperes felülvizsgálati perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet megalapozott, az eljáró bíróságok döntésüket részletesen, logikai hibáktól mentesen indokolták, az egyes bizonyítékokat okszerűen mérlegelték, a megállapított tényállás, és az abból levont jogi következtetés is helyes.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

- [27] A felülvizsgálati kérelem a következők szerint megalapozatlan.
- [28] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Pp. 272. § (2) bekezdés). Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Mindezek bármelyikének hiánya a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasítását eredményezi [1/2016. (II.15.) PK vélemény].
- [29] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében az anyagi jogszabálysértések megjelölése mellett kizárólag a Pp. 221. §-át, 164. § (1) bekezdését és 253. § (2) bekezdését tüntette fel megsértett jogszabályhelyként. Nem hivatkozott ugyanakkor a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére, így a jogerős ítéletben megállapított tényállás a bizonyítási eljárásban is irányadó volt, a bizonyítékok felülmérlegelésére a megsértett jogszabályhely megjelölése hiányában a felülvizsgálati eljárásban már nem volt lehetőség.
- [30] Az alperes annyiban helytállóan érvelt, hogy a Kúria Mfv.II.10.428/2017/5. számú közbenső ítéletében a megismételt eljárásra vonatkozó előírás alapján a felperes személyes meghallgatását ismételten le kellett folytatni. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytállóan indult ki a jelenléti

íveken leigazolt 1768 óra túlmunkavégzés mennyiségéből, minthogy az ott szereplő óraszámot nem csupán a felperes bejegyzése, hanem a felette utasítási joggal rendelkező munkahelyi vezető aláírása is igazolt. A munkáltatónak a munkaidő nyilvántartása és a nyilvántartás valóságának ellenőrzése is kötelezettsége, bármelyikének elmulasztásából eredő hátrányát a munkavállalóra nem háríthatja át (Mfv. III.10.740/2017/7.).

- [31] A megismételt eljárásban meghallgatott felperes a megelőző eljáráshoz képest annyiban pontosította nyilatkozatát, hogy a jelenléti íven szereplő 1768 óra túlóra a ténylegesen munkában töltött időnek tekintethető időtartam volt, így a korábbi előadásában említett pihenésre, illetőleg szakorvosi kezelésre fordított időtartamokat a jelenléti ív nem tartalmazta. Az alperes állításával szemben a felperes megelőző alapeljárásban tett és a megismételt eljárásban pontosított nyilatkozata lényegi ellentmondást nem tartalmazott. Az alperes felülvizsgálati kérelmében idézett tanúvallomások ismételt értékelésére és azoknak a felperes nyilatkozataival való összevetésére pedig a Pp. 206. § (1) bekezdésének megjelölése hiányában nem volt lehetőség.
- [32] Az eljárás bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a felperes által vezetett és a munkáltató által leigazolt munkaidő-nyilvántartás, mint okirati bizonyítékon szereplő adatokkal szemben a megismételt eljárás során tett pontosított kereseti érvelés alapján a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a leigazolt óraszámban a felperes nem végzett munkát, kezelőorvosát látogatta, avagy a rá háruló feladatok nem indokolták a törvényes munkaidőt meghaladó munkavégzést, amelynek azonban az alperes nem tett eleget.
- [33] Az eljárás bíróságok ítéletei a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelő részletességgel tartalmazzák a lefolytatott bizonyítási eljárás adatainak értékelését, a figyelembe vett okirati bizonyítékokat és tanúvallomásokat. Egybehangzó értékelésük alapján a Patológiai osztály valamennyi orvosa - köztük a felperes is - rendkívüli munkateherrel dolgozott, a rájuk háruló munkafeladatok teljesítésére a törvényes munkaidőn belül nem volt lehetőségük. A felperes a rendelkezésre álló tanúvallomások szerint az átlagot meghaladóan segített munkatársainak, nagyszámú szabadsága igénybevétele és táppénzes betegállománya mellett is a munkatársaival közel azonos teljesítményt nyújtott, amely önmagában is igazolja a rendkívüli munkaidőben történt feladatellátást.
- [34] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul panaszkolt az igazolt szakorvosi rendelés látogatási idejének levonásának hiányát is. A perben meghallgatott tanúk - az alperes érvelésével szemben - nem csupán azt igazolták, hogy a felperes nem étkezett velük, hanem arról is nyilatkoztak, hogy az ebédidőt a felperes általában nem vette igénybe. Ebből következően az alperes által is elismert, esetenként 30 percet nem meghaladó vizsgálatok időtartama nem haladta meg az étkezésre biztosított munkaközi szünet tartamát, így ezen idő levonását az eljárás bíróságok jogszabálysértés nélkül mellőzték. A tanúvallomások alátámasztották azt is, hogy az elvégzett vizsgálatok pontszámértékéből sem lehetett egyértelműen következtetni a munkák bonyolultságára és időigényességére, így e körben az alperesi érvelés szintén megalapozatlan volt.
- [35] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [36] A Kúria a felülvizsgálati eljárásban teljes egészében pernyertes felperesnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján számított, de a ténylegesen elvégzett érdemi ügyvédi tevékenységgel arányban álló 3. § (6) bekezdése szerinti összegre mérsékelt ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kötelezte az alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján.
- [37] A felülvizsgálati eljárás illetékét az alperes személyes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Dr.
Tánczos Rita s.k. bíró

A kiamány hitelül:
tisztviselő